

N. 62

ΠΑΡΑΚΛΗΣΕΙΣ ΔΥΩ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΙΜΙΟΝ ΚΑΙ

ΖΩΟΠΟΙΟΝ ΣΤΑΥΡΟΝ.

Ψαλλόμεναι κατὰ τὴν 14 Σεπτεμβρίου.

ΕΚΔΟΘΕΙΣΑΙ

ὑΠΟ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ Α. ΠΕΤΡΟΥ ΠΟΛΛΑΝΗ.

pag 53 N: 5
294

ΕΝ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ:

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Η ΣΔΛΗΠΕ.

1852.

Cum

Πρὸς τὸν Ὀρθόδοξον Κληρὸν.

Δέξασθε, ὦ ἱεροὶ Ποιμένες, τῆς Ὀρθοδόξου ἡμῶν Ἀνατολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, καὶ ἀπαξάπαντες Ὀρθόδοξοι Ὁμογενεῖς, τὴν διὰ τοῦ τύπου δημοσίευσιν, τῶν εἰς τὸν Τίμιον καὶ Ζωοποιὸν Σταυρὸν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν, δύο παρακλητικῶν Κανόνων, ψαλλομένων ἐν ἀπάσαις σχεδὸν ταῖς Ἐκκλησίαις τῆς Νήσου μας, κατὰ τὴν δεκάτην τετάρτην τοῦ Σεπτεμβρίου μηνός, καθ' ἣν ἡ Ὀρθόδοξος ἡμῶν Ἐκκλησία, λαμπρῶς εορτάζει τὴν Ὑψωσιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Οἱ παρακλητικοὶ οὗτοι Κανόνες, χειρόγραφοι τυγχάνοντες συντεθέντες κατὰ τὴν ὁποίαν φέρουσιν ἐπιγραφὴν, ὁ μὲν ὑπὸ Νικκηφόρου Ἱερομονάχου Ῥωδίου τοῦ Κρητός, πρὸς τὸ, « Ὑψώσαντο δεύσας, » ὁ δὲ, παρὰ Νικολάου Ἱερομονάχου Γαβριηλοπούλου τοῦ Ζακυνθίου, πρὸς τὸ, « Ἀρματηλάτην Φαραώ » καὶ ἐπιμελῶς αὐτοὺς καθάρισας ἀπὸ τὰ τῶν ἀντιγραφῶν πρεισφύσαντα λάθη, ἐπιθυμῶν δ' εἶτι ὅπως κατὰ τὸ ἐν ἐμοὶ δυνατὸν χρήσιμος γίνω εἰς τι ἐπωφελὲς τῇ Μητρὶ ἡμῶν Ἀγίᾳ Ἐκκλησίᾳ, καὶ τῷ Ὀρθόδοξῳ Αὐτῆς πληρώματι, ἔγνων, λέγω πάλιν, διὰ τοῦ τύπου αὐτοὺς ἐκδοῦναι

πρὸς κοινὴν τῶν ὀρθοδόξων ὠφέλειαν, προσθέσας ἐν αὐ-
τοῖς τὰ τῆς Θεοτόκου Μεγαλυνάρια· τὰ εἰς τὸν τίμιον
Σταυρόν· καὶ τινὰ διαφορῶν Ἀγίων· καὶ ἐξαιρέτως τῶν
ὑπερμάχων καὶ Προστατῶν τῶν Νήσων μας Σπυρίδωνος
Διονυσίου, καὶ Γερασίμου, καὶ ἄλλα τινὰ πρὸς ἐντελῆ
καταρτισμὸν τῶν αὐτῶν παρακλήσεων, κατὰ τὴν Ἐκκλη-
σιαστικὴν τάξιν.

Δέξασθε, οὖν παρακαλῶ, ὦ ἱεροὶ ποιμένες, καὶ ἐν Χρι-
στῷ ἀδελφοὶ Χριστιανοί, τὴν μικρὰν μου ταύτην προ-
σφοράν, καὶ μὴ ἐπιβλέψετε εἰς τὴν ἀδυναμίαν μου, ἀλλ'
εἰς τὴν διάθεσιν μου, καὶ προθύμως ἐμψυχώσατέ με ἐν
τῇ περιπτώσει ταύτῃ ὡς καὶ εἰς ἄλλας ὁμοίας διὰ τῆς
συνδρομῆς σας δι' ἧς ἐνθαρρύνεσθε καταγίνομαι εἰς ἔκ-
δοσιν Ἐκκλησιαστικῶν ἐν ἡμῖν ἐλλειπόντων βιβλίων.

Ἐρρωσθε.

Ἐγγράφη ἐν Κεφαλληνίᾳ κατὰ Μῆνα Ὀκτώβριον
ἐν ἔτη 1852.

Ὁ Ἐκδότης

N. A. Π. Π.

ΚΑΝΩΝ

ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ

Εἰς τὸν

ΤΙΜΙΟΝ ΚΑΙ ΖΩΟΗΟΙΟΝ ΣΤΑΥΡΟΝ.

ΠΟΙΗΜΑ

Νικηφόρου Ἱερομονάχου Ῥοδίου τοῦ Κρητός.

Εὐλογήσαντος τοῦ ἱερέως, λέγομεν τὸν ἐφεξῆς ψαλμόν.

Ψαλμὸς ρμβ. 142.

Κύριε εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου ἐνώτισαι
τὴν δέησίν μου ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου, εἰσάκουσόν μου
ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου.

Καὶ μὴ εἰσέλθῃς εἰς κρίσιν μετὰ τοῦ δούλου
σου, ὅτι οὐ δικαιωθήσεται ἐνώπιόν σου πᾶς ζῶν.

Ὅτι κατεδίωξεν ὁ ἐχθρὸς τὴν ψυχὴν μου, ἐτα-
πείνωσεν εἰς γῆν τὴν ζωὴν μου.

Ἐκάθισέ με ἐν σκοτεινοῖς ὡς νεκροὺς αἰῶνος,
καὶ ἠκηδίασεν ἐπ' ἐμέ τὸ πνεῦμά μου, ἐν ἐμοὶ ἐτα-
ράχθη ἡ καρδία μου.

Ἐμνήσθην ἡμερῶν ἀρχαίων· ἐμελέτησα ἐν πᾶ-
σι τοῖς ἔργοις σου, ἐν ποιήμασι τῶν χειρῶν σου
ἐμελέτων.

Διεπέτασα πρὸς σέ τὰς χεῖράς μου· ἡ ψυχὴ μου
ὡς γῆ ἄνυδρός σοι.

Ταχὺ εἰσάκουσόν μου Κύριε, ἐξέλειπε τὸ πνεῦ-
μα μου.

Μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ,
καὶ ὁμοιωθῇσομαι τοῖς καταβαίνουσιν εἰς λάκκον.

Ἀκουστὸν ποίησόν μοι τὸ πρῶτὸ τὸ ἔλεός σου,
ὅτι ἐπὶ σοὶ ἠλπισα.

Γνώρισόν μοι Κύριε ὁδὸν ἐν ἣ πορεύομαι, ὅτι
πρὸς σέ ἦρα τὴν ψυχὴν μου.

Ἐξελοῦμαι ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου, Κύριε πρὸς σέ
κατέφυγον· διδάξόν με τοῦ ποιεῖν τὸ θέλημά σου,
ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεός μου.

Τὸ πνεῦμά σου τὸ ἀγαθὸν ὁδηγήσει με ἐν γῇ
εὐθείᾳ· ἐνεκεν τοῦ ὀνόματός σου Κύριε ζήσεις με.

Ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου ἐξάξεις ἐκ θλίψεως τὴν
ψυχὴν μου, καὶ ἐν τῷ ἐλέει σου ἐξολοθρεύσεις
τοὺς ἐχθροὺς μου.

Καὶ ἀπολεῖς πάντας τοὺς θλίβοντας τὴν ψυχὴν
μου, ὅτι ἐγὼ δοῦλός σου εἰμί.

Εἶτα τό.

Θεὸς Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν εὐλογημένος
ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Εἶτα τὸ Τροπᾶριον τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, πρὸς τὸ,
Τῇ Θεοτόκῳ ἐκτενῶς. Ἦχ. δ'.

Τῷ ζωηφόρῳ νῦν Σταυρῷ προσπελάσωμεν, οἱ
μακρυνθέντες τοῖς κακοῖς καὶ προσφάσωμεν, ἐν
ἐπιστροφῇ λέγοντες καρδίᾳ πιστῶς, πρόφθασον,
βοήθησον, ὁ Σταυρὸς τοῦ Κυρίου, φάνηθι λυτρού-
μενος ἐκ παντοίων κινδύνων· μὴ ἐποφθῶμεν ἄ-
πρακτα αἰτεῖν, τὴν σὴν γὰρ σκέπην βεβαίαν ἐλ-
πίζομεν.

Δόξα τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν ἕτερον ὁμοιον.

Οὐ δυνησόμεθα Σταυρὲ τοῦ Κυρίου, τὰ σὰ θαυ-
μασία ὑμνεῖν οἱ κατάκριτοι, εἰμὴ γὰρ σὺ παρεῖχες
τὰ δωρήματα, τίς ἡμῖν τὴν ἴασιν, τῶν τοῦ σώ-
ματος νόσων; τίς δὲ καὶ τὴν κάθαρσιν, τῶν ψυ-
χῶν ἐδωρεῖτο; οὐ μακρυνθῶμεν πώποτε ἐκ σοῦ·
σὺ γὰρ σκέπεις πάντας πιστοὺς ἐκ παντοίων κακῶν.

Εἶτα τὸν Ν. ψαλμὸν, καὶ μετὰ τὸν Πεντηκοστὸν
ἀρχόμεθα τοῦ κανόνος τοῦ τιμίου Σταυροῦ,
ποίημα Νικηφόρου Ἱερομονάχου Ρωδίου τοῦ Κρητός.

Ὡδὴ α. Ἦχος πλ. δ'. Ἰγρὰν διοδοῦσας.

Λέγοντες εἰς καθὲν τροπᾶριον.

Σταυρὲ τοῦ Χριστοῦ σκέπε ἡμᾶς τῇ δυνάμει σου.

Σταυρὲ σκήπτρον Ἄγιον τοῦ Χριστοῦ, τοὺς σὲ προσκυνοῦντας· καταξίωσον Βασιλεῖ, Θεῷ τε καὶ Κτίστη ὑπακούειν, καὶ ὑπ' αὐτοῦ βασιλεύεσθαι ποιήσον.

Σταυρὲ τοῦ Χριστοῦ.

Σταυρὲ ἔϋλον Ἄγιον καὶ σεπτόν, τοὺς ἐν εὐλαβείᾳ, προσκυνοῦντας τὴν ἱερὰν, σκέπην σου ἀτρώτους ἀπὸ βλάβης, καὶ πειρασμῶν καὶ κινδύνων συντήρησον.

Δόξα Πατρί.

Σταυρὲ ἡ βοήθεια τῶν Πιστῶν, δίδου βοηθείας, τοῖς ὑμνοῦσι τὸ ἱερὸν, κράτος σου καὶ αἶρειν τὰ βραβεῖα, κατὰ παθῶν ψυχοφθόρων ἐνίσχυσον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σταυρόν καθορώσα Ἄγνη ἀμνάς, τοῦ ἀγνῶς τεχθέντος, ἐξ αὐτῆς οὗτός ἐστι νῦν, Πιστῶν σωτηρία ἀνεβόα, καὶ κραταιὰ προστασία καὶ σῆριγμα.

Ὡδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Σταυρὲ τοῦ Χριστοῦ.

Ο Σταυρὸς τοῦ Κυρίου χαῖρε πιστῶν καύχημα, χαῖρε κραταιὰ προστασία, χαῖρε παράκλησις, τοὺς προσκυνοῦντάς σε, ἐκ περιστάσεως ῥύσαι, καὶ δεινῆς κακώσεως, καὶ πάσης θλίψεως.

Σταυρὲ τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Σταυρὸς τοῦ Σωτῆρος χαῖρε σεῖρόν ἐρει-

σμα, χαῖρε τῶν ὑμνούντων σε φύλαξ, χαῖρε προπύργιον, τοὺς προσκυνοῦντάς σε, ἐκ τῶν τοῦ βίου σκανδάλων, ῥύσαι καὶ διάσωσον θείᾳ δυνάμει σου.

Δόξα Πατρί.

Ὁ Σταυρὸς τοῦ Δεσπότη χαῖρε νεκρῶν ἐγερσις, χαῖρε ἀσθενούντων ἡ ῥῶσις, χαῖρε ἀντίληψις, τοὺς προσκυνοῦντάς σε, φύλαττε φρούρει καὶ σκέπε, ἐκ τῶν ὀρωμένων τε, καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὁ Σταυρὸς τοῦ Υἱοῦ σου παρθενικὸν καύχημα, πᾶσι σου τὸν τόκον ὑμνοῦσι, δύναμις πέφυκεν, οὗ ἡ προσκύνησις, καὶ τὸ πρὸς σὲ καταφεύγειν, πάθῃ θριαμβεύουσι ψυχῆς καὶ σώματος.

Διάσωσον Σταυρὲ Κυρίου τὴν ποίμνην σου ἀπὸ βλάβης, ὅτι πάντες ἐν σοὶ καυχώμεθα, καὶ γινώσκομεν τὴν σκέπην σου, κράτος καὶ σωτηρίαν.

Ἐπίβλεψον ἐν εὐμενείᾳ Πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν· καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Αἰτησις παρὰ τοῦ ἱερέως καὶ ἐκφώνησις,

Ὅτι ἐλεήμων καὶ φιάνθρωπος Θεός.

Καὶ λέγομεν τὸ παρὸν τροπάριον·

Ἦχος β'. Τὰ ἅνα ζητῶν.

Τὸ ἔϋλον ζωῆς, καὶ δύναμις ὑπερόπλος, ἐλπίς τῶν Πιστῶν, καὶ σκέπη καὶ κραταίωμα, ἐκ ψυχῆς βοῶμέν σοι, Σταυρὲ Κυρίου φύλαξ φάνηθι, καὶ ἐκ

σκανδάλων τῶν τοῦ πονηροῦ, προφθάσας ῥύσαι ἡ-
μᾶς τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Ὡδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Σταυρὲ τοῦ Χριστοῦ.

Ο Σταυρὸς ὁ πανάγιος, πᾶσι τοῖς ὑμνοῦσιν,
αὐτὸν τὴν ἰασιν, καὶ πταισμάτων ἀπολύτρωσιν,
ἐμφανῶς ὁρᾶται χαριζόμενος.

Σταυρὲ τοῦ Χριστοῦ

Τῶν ἀμέτρων πταισμάτων μου, ῥοῦν τὸν θο-
λερώτατον ἀποξήρανον, ὁ βασιτάσας τὸν ξηρά-
ναντα, ἀθείας ὕλην Σταυρὲ τίμιε.

Δόξα Πατρί.

Ἀμαρτίαις συμπέφυρμαι, καὶ ἐκ τούτων ἤλθον
εἰς ἀλλεπάλληλον, ἀρρώστιαν ὅθεν κράζωσι· ἄμ-
φω τὰς ἰάσεις Σταυρὲ δώρησαι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οἱ Σταυρὸν καὶ τὴν Ἀχραντον, ἔχοντες ἐλπί-
δα οὐκ αἰσχυνθήσονται, ἡ πρεσβεΐα γὰρ καὶ δύνα-
μις, τῆς μητρὸς καὶ σκήπτρου σφόδρα δύνανται.

Ὡδὴ ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Σταυρὲ τοῦ Χριστοῦ.

Γλύκανον ἡμῶν, τὴν πικρίαν τὴν τῶν θλί-
ψεων, Σταυρὲ Κυρίου, ὁ πάλοι τῆς μερῆς, πι-
κρῶν ὑδάτων, τὴν πικρίαν ἰασάμενος.

Σταυρὲ τοῦ Χριστοῦ.

Σκέπασον ἡμᾶς, τῇ δυνάμει σου πανάγιε,
Σταυρὲ Κυρίου ἐν σοὶ γὰρ τοῦ Πατρὸς, ἰσχύς ἐ-
πλήρη, τὸ σὸν κράτος ἐνισχύουσα.

Δόξα Πατρί.

Κούφισον ἡμῶν, ἅπαν ἄλγος τε καὶ χάκωσιν,
καὶ σκυθρωπότητα ἐκ τῶν καρδιῶν, Σταυρὲ Κυρί-
ου, δέδοταί σοι γὰρ τὸ δύνασθαι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐχομεν πιστοί, προστασίαν πρὸς τὸν Κύριον,
τὴν Παναγίαν Παρθένον καὶ τὸν Σταυρὸν, ὧν κα-
ταπλήττει καὶ τοὺς δαίμονας ἡ δύναμις.

Ὡδὴ ς'. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Σταυρὲ τοῦ Χριστοῦ.

Τὸ ὄπλον τῶν Βασιλέων ὑμῶσε, τὴν σολὴν
τῶν Ἱερέων ὑψῶσε, Χριστιανῶν, τὴν ἐλπίδα ἀπάν-
των, ὑμνολογῶσε σταυρὲ παμμακάριστε, τὸ καύ-
χημα καμοῦ τοῦ σοῦ, δούλου ὃν σε ὡς ὄπλον
ἀμπέχομαι.

Σταυρὲ τοῦ Χριστοῦ.

Σὲ σκέπη, Χριστιανοὶ γινώσκομεν, καὶ καυχώ-
μεθα ἐν σοὶ ξύλον Θεῖον, εἰς πάντα γὰρ, σὲ εὐρί-
σκομεν κράτος, καὶ παντελεῆ σωτηρίαν, καὶ σύμ-
μαχον· τὴν χάριν σου ὅθεν ἡμῖν, τοῖς ὑμνοῦσί σε
πόθω κατάπεμψον.

Δόξα Πατρί.

Ὁ Κύριος, ἰσχυρόν ἡμῖν τεῖχος, καὶ προσάτην καὶ φρουρόν σε παρέσχε· καὶ γὰρ ἐν σοί, ἐναντίων δυνάμεις, ἐξηφανίσθησαν σθένει τοῦ κράτους σου· ὡς ἔχων οὖν πᾶσαν ἰσχύν, ἀσθενοῦντας ἡμᾶς ἰσχύν ἐνδυσον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σωτηράς μου, ἐπιγράφομαι πόθῳ, τοὺς τὸν Κτίστην μετὰ σαρκὸς δεξαμένους, τὴν μὲν ἀγνὴν, ὡς ζῶν ἀφθαρτοῦσαν· τὸν δὲ Σταυρόν, ὡς νεκρῶν ζωοπάροχον, νεκρώσει οὖν ζωοποιῶ, ὁ Σταυρὸς καὶ ἡ Κόρη ζώσατε.

Διάσωσον Σταυρὲ Κυρίου τὴν ποίμνην σου ἀπὸ βλάβης· ὅτι πάντες ἐν σοὶ καυχώμεθα, καὶ γινώσκομεν τὴν σκέπην σου, κράτος καὶ σωτηρίαν.

Ἀχραντε ἡ διὰ λόγου τὸν λόγον ἀνερμηνεύτως, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα, δυσώπησον ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρρῆσίαν.

Αἰτησις παρὰ τοῦ ἱερέως· καὶ μετὰ τὴν ἐκφώνησιν, τὸ παρὸν Κοντάκιον. Ἦχος δ'.

Ο ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ ἐκούσιως, τῇ ἐπώ-
νυμῳ σου καινῇ πολιτεία, τοὺς οἰκτειρμούς σου δώρησαι Χριστὲ ὁ Θεὸς, εὐφρανὸν ἐν τῇ δυνάμει σου, τοὺς πιστοὺς Βασιλεῖς ἡμῶν, νίκας χορηγῶν αὐτοῖς, κατὰ τῶν πολεμίων, τὴν συμμαχίαν ἔχοιεν τὴν σὴν, ὅπλον εἰρήνης ἀήττητον τρόπαιον.

Εἶτα οἱ ἀναβαθμοὶ, τὸ α'. Ἀντίφ. τοῦ δ'. ἤχου.

Ἐκ νεότητός μου πολλὰ πολεμεῖμε πάθη, ἀλλ' αὐτὸς ἀντιλαβοῦ, καὶ σῶσον Σωτήρ μου.

Δίς.

Οἱ μησοῦντες Σιών αἰσχύνηθητε ἀπὸ τοῦ Κυρίου. ὡς χόρτος γὰρ, πυρὶ ἔσεσθε, ἀπεξηραμένοι.

Δίς.

Δόξα Πατρί.

Ἄγιῳ Πνεύματι, πᾶσα ψυχὴ ζωοῦται, καὶ κα-
θάρσει ὑψοῦται λαμπρύνεται, τῇ τριαδικῇ Μονά-
δι, ἱεροκρυφίως.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἄγιῳ Πνεύματι, ἀναβλύζει τὰ τῆς χάριτος ρεῖ-
θρα ἀρδεύοντα, ἅπασαν τὴν χτίσιν, πρὸς ζωογονίαν.

Καὶ εὐθὺς τὸ, Προκείμενον. Ἦχος δ'.

Ἰψοῦται Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν.

Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν. Ἐκφώνησις, ὅτι ἅγιος εἶ ὁ Θεός· ἡμῶν, καὶ ἐν ἀγίοις ἐπαναπαύη. Τὸ, πᾶσα πνοή.

Εἶτα, καὶ ὑπὲρ τοῦ καταξιωθῆναι.

Εὐαγγέλιον, κατὰ Ἰωάννην.

Εἶπεν ὁ Κύριος, οὐδεὶς ἀναβέβηκεν εἰς τὸν οὐ-
ρανόν, εἰμὴ ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς, ὁ Υἱὸς τοῦ
ἀνθρώπου, ὁ ὢν ἐν τῷ οὐρανῷ· καὶ καθὼς Μωσῆς

ὑψωσε τὸν ὄφιν ἐν τῇ ἐρήμῳ, οὕτως ὑψωθῆναι δεῖ
τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου· ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς
αὐτὸν μὴ ἀπόλλυται, ἀλλ' ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον· οὐ-
τω γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν Κόσμον, ὥς τε τὸν
Υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πι-
στεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόλλυται, ἀλλ' ἔχῃ ζωὴν
αἰώνιον· οὐ γὰρ ἀπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν Υἱὸν αὐ-
τοῦ εἰς τὸν Κόσμον, ἵνα κρίνῃ τὸν Κόσμον, ἀλλ'
ἵνα σωθῇ ὁ Κόσμος δι' αὐτοῦ.

Εἰτα Δόξα Πατρί.

Τῇ τοῦ Θεοῦ Σταυροῦ σου δυνάμει ἐλεήμων,
ἐξάλειψον τὰ πλήθη, τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις, ἐλεήμων, ἐξάλ-
λειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Εἰτα Ἐλέησόν με ὁ Θεός,

Καὶ ψάλλομεν τὸ παρὸν Τροπάρion. ἦχος β'.

Σύμου σκέπη κραταιά, ὑπάρχεις ὁ τριμερὴς
Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ, ἀγιάσόν με, τῇ δυνάμει σου·
ἵνα πίστει καὶ πόθῳ, προσκυνῶ καὶ δοξάζω σε.

Ὁ ἱερεὺς. Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου. Τὸ, Κυρ. ἐλέη. ιβ'.

Ἐκφώνησις. Ἐλέει, καὶ οἰκτειροῖς, καὶ τὰ λοιπά.

Ὡδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ.

Τὸ κράτος τοῦ θανάτου, τεθανάτωται πάλαι,
τῆς κρεμασθείσης ζωῆς, θανάτου ζωηφόρε, Σταυ-
ρὲ ἐν σοὶ διόσε, ἱκετεύω κραυγάζων σοι, τῶν θα-
νατούντων παθῶν, ρῦσαι τὸν δοῦλόν σου.

Σταυρὲ τοῦ Χριστοῦ.

Τὴν βροτῶν σωτηρίαν, ὁ Σωτὴρ ἠβουλήθη ἐ-
ναπεργάσασθαι, ἐν ξύλῳ ζωηφόρῳ, διδούς τοῖς
σῳζομένοις, μελωδεῖν τὰ σωτήρια· χαῖρε Σταυρὲ
τοῦ Χριστοῦ, ψυχῶν ἀπάντων σώστης.

Δόξα Πατρί.

Τοῦ ξύλου τῆς κατάρας, οἱ τρυφήσαντες εὗρον,
τοὺς ἐφεσίμους ἐν σοὶ, ἐκτάσει εὐλογίας, χειρῶν
τῶν τοῦ Δεσπότη, διὸ πάντες σοὶ κράζομεν· τὴν
εὐλογίαν Σταυρὲ, δίδου τοῖς σὲ τιμῶσι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Καυχῶμαι τὴν δυάδα, προβαλλόμενος πρέσ-
βεις, πρὸς τὸν Σωτῆρα Χριστόν, Μητέρα καὶ τὸ
σκηπτρον, ἰσχύει γὰρ ἡ Μήτηρ, καὶ τὸ σκηπτρον
κρατῇ με· χαῖρε τὸ σκηπτρον Χριστοῦ, χαῖρε ἡ
Μήτηρ Θεοῦ.

Ὡδὴ η'. Τὸν Βασιλέα.

Σταυρὲ τοῦ Χριστοῦ.

Τοὺς προσκυνούντάς σε τὸν Σταυρὸν διατή-
ρει, πειρασμῶν, καὶ κινδύνων ἀτρώτους, ἔχεις γὰρ
τὴν σκέπην, φρουροῦσαν πιστοὺς πάντας.

Σταυρὲ τοῦ Χριστοῦ.

Τὰς ἀρρώστιας τὰς τῆς σαρκὸς ἰατροῦεις, καὶ σπιλάδας ψυχῶν ἐκκαθαίρεις, ὅθεν σὲ ὑμνοῦμεν, Σταυρὸν τὸν τοῦ Κυρίου.

Δόξα Πατρί.

Τοὺς σημειοῦντας ἐπάνω αὐτῶν τὸ σημεῖον, σοῦ Σταυρὲ, τῶν παγίδων τοῦ σκότους, λύτρωσαι καὶ σῶσον, διὰ τοῦ σοῦ σημείου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τοῦ Βασιλέως τῶν Οὐρανῶν τὴν Μητέρα, καὶ Σταυρὸν τοῦ σωτῆρος ἐν πίστει, πάντες προσκυνοῦμεν, ὥσπερ κοινούς προστάτας.

Ὡδὴ θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Σταυρὲ τοῦ Χριστοῦ.

Προσφέρω σοι ἐκ πόθου, δέησιν Κυρίου, δέξαι Σταυρὲ καὶ τὴν χάριν παράσχου πιστῶς, σὲ προσκυνοῦντι ἐν πίστει, καὶ μεγαλύνονται.

Σταυρὲ τοῦ Χριστοῦ.

Σημεῖον νικηφόρον, πάντες οἶδασί σε, οἱ διὰ σοῦ τὰ βραβεῖα καὶ νίκας αὐτῶν, σὺν εὐλαθείᾳ λαβόντες, καὶ μεγαλύνουσι.

Δόξα Πατρί.

Τὸ χαῖρε τοῦτο τέλος, τοῦ μικροῦ μου ὕμνου, τοῦ διὰ σοῦ Νικηφόρου ὁφθέντος Σταυρὲ, δέξαι τὸ χαῖρε, καὶ δίδου μοι τὰ χαρμόσυνα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οὐ θέλω σιωπῆσαι, τὰ τῆς Θεοτόκου, καὶ τὸν Σταυρὸν μὴ κηρύττειν, ὅς σκέπει πιστούς, οὐ σιωπῶ, ἀλλὰ λέγω, εἰ καὶ ἐσίγησα.

Καὶ εὐθὺς τὸ,

Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς, μαχαρίζειν σε τὴν Θεοτόκον, τὴν ἀειμακάριστον καὶ παναμώμητον, καὶ μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβεὶμ, καὶ ἐνδοξωτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφείμ, τὴν ἀδιαφθόρως Θεὸν λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον σὲ μεγαλύνωμεν.

Εἶτα συνάπτωμεν τὰ τῆς Θεοτόκου μεγαλυνάρια.

Τὴν ὑψηλοτέραν τῶν οὐρανῶν, καὶ καθαρωτέραν, λαμπηδόνων ἡλιακῶν, τὴν λυτρωσαμένην ἡμᾶς ἐκ τῆς κατάρας, τὴν Δέσποιναν τοῦ Κόσμου ὕμνοις τιμήσωμεν.

Ἀπὸ τῶν πολλῶν μου ἁμαρτιῶν, ἀσθενεῖ τὸ σῶμα, ἀσθενεῖ μου καὶ ἡ ψυχὴ· πρὸς σὲ καταφεύγω τὴν Κεχαριτωμένην· ἐλπίς ἀπηλπισμένων, σί μοι βοήθησον.

Δέσποινα καὶ μήτηρ τοῦ λυτρωτοῦ, δέξαι παρακλήσεις, ἀναξίων σῶν ἱκετῶν· ἵνα μεσιτεύσης πρὸς τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα· ὦ Δέσποινα τοῦ Κόσμου γενοῦ μεσίτρια.

Ψάλλομεν προθύμως σοὶ τὴν ᾠδὴν, νῦν τῇ Πανυμνήτῳ, Θεοτόκῳ χαρμονικῶς, μετὰ τοῦ Προ-

δρόμου καὶ πάντων τῶν Ἀγίων, δυσώπει Θεοτόκε τοῦ οἰκτιρεῖσαι ἡμᾶς.

Ἀλλὰ τὰ χεῖλη τῶν ἀσεβῶν, τῶν μὴ προσκυνούντων τὴν εἰκόνα σου τὴν σεπτὴν, τὴν ἱστορηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἀποστόλου, Λουκᾶ ἱερωτάτου τὴν ὁδηγήτριαν.

Πλεὺς γενοῦ μοι τῷ ταπεινῷ, ὅτι πλήν σου ἄλλην, οὐ γινώσκω, καταφυγὴν ὃ ἐν ἀμαρτίαις, παντοίαις πεπλισμένος, ἐλέησόν με μόνη χριστιανῶν ἡ ἐλπίς.

Εἶτα τοῦ τιμίου Σταυροῦ.

Τὸν ὑπεραρθέντα τῶν Χερουβείμ, καὶ τὸν ὑπεράνω ἀναβάντα τῶν Σεραφεείμ, τὸν ὑπερβαλλόντως ἐν Κόσμῳ ὑψωθέντα, Σταυρὸν τὸν ζωηφόρον σὲ μεγαλύνομεν.

Τὸν ἀνυψωθέντα ἐν τῷ Σταυρῷ, ἐν τόπῳ κρανίου, καὶ σαλεύσαντα πᾶσαν γῆν, ἥλιος ὡς εἶδε κρεμάμενον ἐν ξύλῳ, τὸ φῶς διεκλονήθη, καὶ γῆ σαλεύεται.

Τοὺς τετειχισμένους τῷ σῷ Σταυρῷ, καὶ ἐγκαυχωμένους τοῖς παθήμασί σου Σωτήρ, σῆριξον ἐν πέτρᾳ τῶν ἐντολῶν σου Λόγε, υἱούς τε ἀναδείξας τῆς Βασιλείας σου.

Χαῖρε σκήπτρον ἅγιον τοῦ Χριστοῦ, Σταυρὲ ζωηφόρε, καύχημα τῶν Χριστιανῶν, ἀνάκτων τὸ κλέος, καὶ δόξα Ἱερέων, δαιμόνων καθαιρέτα, Σταυρὲ Πανάγιε.

Χαίροις τὸ τριπόθητον τοῦ Σταυροῦ, Πανάγιον Ξύλον, ζωηφόρε Θεῖε Σταυρὲ, ἐν σοὶ γὰρ ὁ πάντων Θεὸς τε καὶ Δεσπότης, ἐξέτεινε τὰς χεῖρας, διὰ τὸ σῶσαι ἡμᾶς.

Σταυρὲ τρισμακάρισε τοῦ Χριστοῦ, σὲ πάντες τιμῶμεν, προσκυνοῦμεν πανευλαβῶς, καὶ φόβῳ, καὶ πόθῳ, καὶ χαρᾷ, καὶ ἀγάπῃ, χεῖλεσιν ἀναξίοις κατασπαζόμεθα.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν ἐν χαρᾷ, καὶ ἀμέτρῳ πόθῳ σμύρναν, λίβανον, καὶ χρυσὸν, δῶρα ἐκ Περσίδος, Χριστῷ προσενεχθέντι, τῷ δι' ἡμᾶς τεχθέντι, καὶ τριτημέρῳ νεκρῷ.

Ὡς ὑπὲρ τὴν ψάμμον τῶν θαλασσῶν, ὑπὲρ ἀριθμῶν τε τῶν ἀστέρων τοῦ Οὐρανοῦ, μόνος ἀμαρτήσας, μόνος καὶ κατεκρίθην, ὦ Δέσποινα τοῦ Κόσμου, σύ με διάσωσον.

Τοῦ Ἁγίου Νικολάου.

Τὸν ἐν Ἱεράρχοις θαυματουργόν, καὶ τὸν ἐν κινδύνοις ἀπροσμάχητον βοηθόν, τὸν Θεῖον ποιμένα, καὶ λειτουργόν Κυρίου, Νικόλαον τὸν μέγαν, πάντες ὑμνήσωμεν,

Τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος.

Χαίροις Τρυμιθοῦντος ἡ καλλονῇ, χαίροις Κερκυραίων, ὁ σοφώτατος Ἱατρός, χαίροις τῆς Τριάδος ὁ Θεὸς Μυστολέκτης πατέρων μέγα κλέος, Σπυρίδων Ἅγιε.

Τοῦ Ἁγίου Διονυσίου.

Χαίροις ὁ Ζακύνθου γόνος λαμπρὸς, Πρόεδρος
Αἰγίνης, καὶ Στροφάδων μέγας φρουρὸς, χαίροις
Ἐκκλησίας φωστὴρ νέος τρισμακάρ, ἀρχιερέων
κλέος ὦ Διονόσιε.

Τοῦ Ἁγίου Γερασίμου.

Τῆς Πελοποννήσου θεῖος βλαστὸς, καὶ Κεφαλληνίας
ὁ ἀσύλητος Θησαυρὸς καὶ πάσης Ἑλλάδος
τὸ καύχημα τὸ μέγα, Γεράσιμε Θεόφρων σκέπε
τὴν Νῆσον σου.

Θεοτοκίον.

Ἡᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί, Πρόδρομε
Κυρίου, Ἀποστόλων ἡ δωδεκάς, οἱ Ἅγιοι πάντες
μετὰ τῆς Θεοτόκου, ποιήσατε πρεσβείαν εἰς τὸ
σωθῆναι ἡμᾶς.

Τὸ Τρισάγιον. Δόξα. καὶ νῦν. Παναγία τριάς.

Πάτερ ἡμῶν. Ὁ ἱερεὺς. Ὅτι σοῦ.

Εἶτα ψάλλομεν τὰ παρόντα Ἐξαποστειλάρια.

Πρὸς τὸ, Ἀπόστολοι ἐκ περάτων.

Απόστολοι καὶ Προφῆται, καὶ Μάρτυρες σὴν
Ὅσίοις, καὶ πλῆθος ἅπαν Ἀγίων, Σταυρὸν ἐν μέ-
σῳ ὁρῶντες, χαίροντες λέγουσι πᾶσιν, οὗτος τι-
ς ὢν σωτηρία.

Τὰ θαύματα καὶ δυνάμεις, συναθροισθέντα ἐν
Εὐλῳ, τῷ τοῦ Σταυροῦ ἐκβοῶσι, δεῦτε ἀρρώσασθε

χάριν· καὶ γὰρ ἐκχεῖται ἀφθόνως, τοῖς προσιού-
σιν ἐν πίστει.

Ὅταν φανῇς ἐν τῷ Κόσμῳ, ἐξ οὐρανοῦ μετὰ
δόξης, Σταυρὲ Χριστοῦ, τότε πάντας, ἀξίωσον
ὑπαντῆσαι, ἐν ταῖς νεφέλαις ἀέρων, τῷ κρῖναι
μέλλοντι πάντας.

Θεοτοκίον.

Ὁ Γλυκασμὸς τῶν Ἀγγέλων, τῶν θλιβομένων ἡ
χαρὰ, χριστιανῶν ἡ προστάτις Παρθένη Μήτηρ Κυ-
ρίου, ἀντιλαβοῦ ἡμᾶς ῥῦσαι, τῶν αἰωνίων βασάνων.

Καὶ γίνεται Ἀπόλυσις.

Τ Ε Λ Ο Σ.

ΕΤΕΡΟΣ ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ
ΤΙΜΙΟΝ ΚΑΙ ΖΩΟΠΟΙΟΝ ΣΤΑΥΡΟΝ.

ΠΟΙΗΜΑ

Νικολάου Ἱερέως Γαβριηλοπούλου τοῦ Ζακυνθίου.
Φέρων ἀκροστιχίδα τὸ ὄνομα τοῦ Συγγραφέως πλὴν
τῆς ἐννάτης.

Εὐλογήσαντος τοῦ Ἱερέως, λέγομεν τὸν ψαλμὸν ρμβ. 142.
Κύριε Εἰσάκουσον. Εἴτα Θεὸς Κύριος.
Καὶ τὸ τροπάριον τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

Τῇ Θεοτόκῳ ἐκτενῶς. Ἦχ. δ'.

Τῷ ζωφόρῳ νῦν Σταυρῷ προσπελάσωμεν, οἱ
μακρυνθέντες τοῖς κακοῖς καὶ προσψάύσωμεν, ἐν
ἐπιστροφῇ λέγοντες καρδίᾳ πιστῶς, πρόφθασον,
βοήθησον, ὁ Σταυρὸς τοῦ Κυρίου, φάνηθι λυτρού-
μενος ἐκ παντοίων κινδύνων· μὴ ἐποφθῶμεν ἄ-
πρακτα αἰτεῖν, τὴν σὴν γὰρ σκέπην βεβαίαν ἐλ-
πίζομεν.

Δόξα τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν ἕτερον ὅμοιον.

Οὐ δυνησόμεθα Σταυρὲ τοῦ Κυρίου, τὰ σὰ θαυ-
μάσια ὑμνεῖν οἱ κατάκριτοι, εἰμὴ γὰρ σὺ παρεῖχες
τὰ δωρήματα, τίς ἡμῖν τὴν ἰασιν, τῶν τοῦ σώ-
ματος νόσων; τίς δὲ καὶ τὴν κάθαρσιν, τῶν ψυ-
χῶν ἐδωρεῖτο; οὐ μακρυνθῶμεν πώποτε ἐκ σοῦ·
σὺ γὰρ σκέπεις πάντας πιστοὺς ἐκ παντοίων κακῶν.

Εἴτα τὸν Ν. ψαλμὸν, καὶ μετὰ τὸν Πεντηκοστὴν
ἀρχόμεθα τοῦ κανόνος τοῦ τιμίου Σταυροῦ,

Ποίημα Νικολάου Ἱερέως Γαβριηλοπούλου τοῦ Ζακυνθίου.

Ὡδὴ α. Ἦχος πλ. δ'. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Ὡδὴ α. Ἦχος πλ. δ'. Ἀρματηλάτην Φαραῶ.

Λέγοντες εἰς καθὲν τροπάριον.

Σταυρὲ τοῦ Χριστοῦ σκέπε ἡμᾶς τῇ δυνάμει σου.

Νικῶντες πᾶσας τοῦ ἐχθροῦ τὰς φάλαγγας,
τῇ σῇ δυνάμει Σταυρὲ, οἱ εὐσεβεῖς πόθῳ, σήμερον
ὀρῶντές σε, προκείμενον προσπίπτωμεν, ἐκ καρ-
δίας βοῶντες, χαίροις δι' οὗ εἰς παράδεισον, οἱ
πρὶν ἀποσθέντες, εἰσέχθημεν.

Σταυρὲ τοῦ Χριστοῦ.

Ἴὸν δειγμάτων θανασίμων ὄφρων, πάλαι Μω-
σῆς καθελὼν, ξύλου ἀνυψώσει, σὲ Σταυρὲ πανάγιε,
σαφῶς προδιεχάραξε, καὶ γὰρ σὲ ἐκτυποῦντες,
πάντες πιστοὶ τὸν ὀλέθριον ἰὸν, διαδόλου ἐκτρέ-
πωμεν.

Δόξα Πατρί.

Κόσμου παντός, τετραμερούς τὰ πέρατα, καθα-
γιαζονται, τῇ σῇ ἀνυψώσει, ξύλον πανσεβάσμιον,
Σταυρὲ τετραπυρσόφωτε, δι' οὗ σκότος ἠλάθη, καὶ
ἡ ἀρὰ ἐξηφάνισται, καὶ ἡ εὐλογία ἐξήνησεν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὁδυρομένη ἡ ἀγνή καὶ ἄμωμος, σοὶ παρε-
στῶσα Σταυρὲ, ἐκλαιεν ὠρῶσα, ὡς κακοῦργον ἔ-
νοχον, θανάτου τὸν ἀνέυθυνον, τῆς ζωῆς παροχέα,
καὶ τοῦ θανάτου δεσπόζοντα, ὄνπερ ἀνωδύνως
ἐγέννησεν.

Ἠδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Λόγος βρότειος ἅπας, ἀδυνατεῖ φθέγγασθαι,
σοῦ τὰ μεγαλεῖα Κυρίου Σταυρὲ Πανάγιε, ἡ γὰρ
σὴ δύναμις, ψυχὰς καὶ σώματα πάντων, τῶν προ-
σερχομένων σοι ἐν πίστει ῥώννυσι.

Σταυρὲ τοῦ Χριστοῦ.

Ἀδιστάκτω τῇ πίστει, περιχαρῶς ἅπαντες,
δεῦτε τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου περιπτυξώμεθα,
κατασπαζόμενοι, εἰληκρινῶς τε βοῶντες, χαῖρε
ξύλον Ἁγίων Ἀνάκτων τρόπαιον.

Δόξα Πατρί.

Ὁ Σταυρὸς τοῦ Κυρίου λαμπαδουχεῖ σήμερον,
θείας ἀποπέμπων ἀκτίνας, δεῦτε προσέλθωμεν οἱ
ἀμαυρώσαντες, τὸ κατ' εἰκόνα, καὶ ῥύπους, ψυχῶν
ἀποσμήξαντες, περιλαμφθείημεν,

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

ὑπὲρ γένους ἀνθρώπων ὁ σὸς Υἱὸς Δέσποινα,
ξύλω τοῦ Σταυροῦ ἀνυψώθη, ὀνκαθορῶσα πικρῶς,
τὰς ὀφεις ξαίνουσα, ὀδυρομένη τὴν τούτου, θείαν
συγκατάβασιν, λίαν ἐθαύμαζες.

Διάσωσον Σταυρὲ Κυρίου, τὴν ποίμνην σου ἀπὸ
βλάβης, ὅτι πάντες ἐν σοὶ καυχώμεθα, καὶ γινώ-
σκωμεν τὴν σκέπην σου, κράτος καὶ σωτηρίαν.

Ἐπίσκεψαι τῇ σῇ δυνάμει, τοὺς πιστεῖ σε προσ-
κυνοῦντας, Τίμιε Σταυρὲ, ἐξ ἐχθρῶν παντοίας κα-
κώσεως, καὶ δίωξον τὰς αὐτῶν περιστάσεις.

Αἴτησις παρὰ τοῦ ἱερέως, καὶ ἐκφώνησις

Καὶ λέγομεν τὸ παρὸν Τροπάριον ἤχος β'.

Τὸ ξύλον Σταυροῦ, τὸ θεῖον καὶ σωτήριον, ἐν
ᾧ ὁ Σωτὴρ τὰς χεῖρας ἐξεπέτασε, τοὺς ἀσπαζομέ-
νους σε, ἀπὸ πάσης ῥῦσαι κακώσεως, τῶν τοῦ βίου
τούτου δυσχερῶν, καὶ θείας τυχεῖν ἀξίωσον λαμ-
πρότητος.

Ἠδὴ δ'. Σὸ μου ἰσχύς, Κύριε.

Σταυρὲ τοῦ Χριστοῦ.

Ἴδε Σταυρὸς, ἡμῖν ὁρᾶται προκείμενος, ἀγιά-
ζων πάντας τοὺς προσψάοντας, εἰληκρινῶς τε,
καὶ καθαρῶς, καὶ ἀσπαζομένους, αὐτὸν ἐκ πόθου
καὶ πίστεως, προθύμῳ οὖν κραδίᾳ, προσκυνήσω-
μεν τοῦτον, κομιζόμενοι χάριν τὴν ἀφθονον.

Σταυρὲ τοῦ Χριστοῦ.

Ἐκτείνει μὲν Μωσῆς τὰς χεῖρας τροπούμενος,
ἐν ἐρήμῳ Ἀμαλὴκ τὸν τύραννον, σὲ προτυπῶν

τίμῃ Σταυρὲ, ἡμεῖς δὲ τυποῦντες, σοῦ τὸ σημεῖον ἐκφεύγωμεν, δαιμόνων πᾶσαν βλάβην, καὶ ψυχῶν καὶ σωμάτων, σωτηρίαν ἀφθόνως καρπούμεθα.

Δόξα Πατρί.

Ρῆσις Δαβὶδ προφήτου, νῦν πέρας εἴληφε, καὶ γὰρ πάντες, ὑψοῦντες τὸν Κύριον, τὸ ὑποπόδιον τῶν αὐτοῦ, ποδῶν παναχράντων, προσκυνητῶς ἀσπαζόμεθα, αἰτούμενοι συγγνώμην, τῶν προτέρων πταισμάτων, καὶ τρυφῆς Παραδείσου τὴν οἰκῆσιν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εἰ καὶ τὸν σὸν Υἱὸν καθορῶσα κρεμάμενον, Παναγία ὅλως ἐνητένιζες, ἐπὶ τοῦ ξύλου τοῦ Σταυρικοῦ, κοπτομένη θρήνοις, ἀλλ' οὖν τὴν τούτου ἀμέτρητον, βλέπουσα εὐσπλαγχνίαν, μεγαλύνουσα ὕμνοις, τὴν αὐτοῦ πρὸς ἡμᾶς συγκατάβασιν.

Ὡδὴ ε'. Ἰνα τίμῃ ἀπώσω.

Σταυρὲ τοῦ Χριστοῦ.

Ὡ παράδοξον θαῦμα, ὦ φρικτὸν ἐξαισίον, νῦν τερατούργημα, πῶς ὑπεραστράπτει τῶν Ἡλίου ἀκτίνων ὁ θεῖος Σταυρὸς, καὶ φωτίζει πάντας τοὺς προσπελάζοντας ἐν τούτῳ, εὐρωστίαν ψυχῶν χαριζόμενος.

Σταυρὲ τοῦ Χριστοῦ.

Στίφος τῶν πολεμίων, τῇ θεῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ κατήργηται, ὅπλον γὰρ ὑπάρχεις, κραταῖον καὶ ἀκράδαντον ἔρεισμα, τοῖς πιστοῖς καὶ τείχος, καὶ ἀπλανὴς φρουρὸς καὶ φύλαξ, καὶ ἀπόρρητον ὄντως προπύργιον.

Δόξα Πατρί.

Γόνυ κλίνομεν πάντες, ξύλον τὸ τρισόλβιον καταςπαζόμενοι, δι' οὗ ἠφανίσθη, ἡ ἀρὰ καὶ φθορὰ ἐξωστράχισθαι, χαίροις ἐκβοῶντες Σταυρὲ Κυρίου δι' οὗ πάλιν, τὴν ἀρχαίαν πατρίδα ἐλάβωμεν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἀχορέστως Παρθένε, Σταυρῷ παρεστῶσα, τοῦ σοῦ ἐνητένιζες, υἱοῦ κρεμασθέντος, ἐν αὐτῷ καὶ τὰς τρίχας ἐκτύλουσα, κοπτομένη θρήνους τὴν τούτου ὕμνους πρὸς ἀνθρώπους, ἀχαρίστους φρικτὴν συγκατάβασιν.

Ὡδὴ ς'. Τὴν δέσπιν ἐκχεῶ.

Σταυρὲ τοῦ Χριστοῦ.

Βαρβάρων πολεμικὰ φρούγματα, εὐσεβεῖς κατατροποῦντες ἰσχύϊ, τῇ σῇ Σταυρὲ, ὅπλον γὰρ σὺ ἐδόθης, πᾶσι πιστοῖς, καὶ βεβαία ἀντίληψις, ὡς ἔχων οὖν πᾶσαν ἰσχύν, τάχος θραῦσον τῆς Ἀγαρ τοῦ κύημα.

Σταυρὲ τοῦ Χριστοῦ.

Ῥημάτων προφητικῶν πεπλήρωνται, αἱ προρρήσεις ἐν σοὶ πάνσεπτον ξύλον, θεῖε Σταυρὲ, καὶ γὰρ πάντες Κυρίου, σὲ ὑποπόδιον ὄντως κηρύττωμεν, ὑψοῦντες τὸν ἐν σοὶ Χριστόν, ὑψωθέντα πιστῶς προσκυνούμεν σε.

Δόξα Πατρί.

Ἰσχυσον νῦν ἡμᾶς Πανάγιε, τοῦ προσφέρειν σοι, Σταυρὲ θεῖους ὕμνους, καὶ γὰρ ἡμεῖς, ἀποροῦμεν διόλου, σὲ κατ' ἀξίαν γεραίρειν Τρισόλβιε, τὴν χάριν σου ὅθεν ἡμῖν, τοῖς ὕμνοῦσί σε πόθῳ κατάπεμψον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἦ ἀνυμφος Θεοτόκος βλέπουσα, ἐν τῷ ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ κρεμασθέντα, τὸν ἐξαυτῆς, ἀπορρήτως τεχθέντα, ἐκπληττομένη θερμῶς ἀνεκραύγαζεν, ὡς ξύλον χαίρει Σταυρικόν, δι' οὗ γένος ἀνθρώπων ἡλέηται.

Διάσωσον Σταυρὲ Κυρίου τὴν ποίμνην σου ἀπὸ βλάβης, ὅτι πάντες ἐν σοὶ καυχώμεθα, καὶ γινώσκουμεν τὴν σκέπην σου, κράτος καὶ σωτηρίαν.

Ἀχραντε ἢ διὰ λόγου τὸν λόγον ἀνερμηνεύτως, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα, δυσώπησον ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρρησίαν.

Αἴτησις παρὰ τοῦ ἱερέως καὶ ἐκφώνησις,

Καὶ λέγομεν τὸ παρὸν Κοντάκιον Ἦχος δ'.

Ο ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ ἐκουσίως, τῇ ἐπα-
νύμφῃ σου καινῇ πολιτείᾳ, τοὺς οἰκτειρούς σου
δώρησαι Χριστέ ὁ Θεός, εὐφρανὸν ἐν τῇ δυνάμει
σου, τοὺς πιστοὺς Βασιλεῖς ἡμῶν, νίκας χορη-
γῶν αὐτοῖς, κατὰ τῶν πολεμίων, τὴν συμμαχίαν
ἔχοιεν τὴν σὴν, ὅπλον εἰρήνης ἀήττητον τρόπαιον.

Εἶτα οἱ ἀναβαθμοὶ, τὸ α. Ἀντίφ. τοῦ δ'. ἤχου.

Καὶ εὐθὺς τὸ, Προκείμενον. Ἦχος δ'.

Ἰψοῦται Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν.

Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν.

Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν. Ἐκφώνησις, ὅτι ἅγιος εἶ ὁ Θεός.

Τὸ πᾶσα πνοή. Καὶ ὑπὲρ τοῦ καταξιωθῆναι

Εὐαγγέλιον, κατὰ Ἰωάννην.

Εἶπεν ὁ Κύριος. Πάτερ, δόξασόν σου τὸ
ὄνομα. Ἦλθεν οὖν φωνὴ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἐ-

δόξαπα, καὶ πάλιν δαξάσω. Ὁ οὖν ὄχλος ὁ ἐ-
ς ὧς καὶ ἀκούσας, ἔλεγε βροντὴν γεγονέναι. Ἄλ-
λοι ἔλεγον, Ἄγγελος αὐτῷ λελάληκεν. Ἀπε-
κριθὲν ὁ Ἰησοῦς, καὶ εἶπεν· οὐ δι' ἐμὲ αὕτη ἡ
φωνὴ γέγονεν, ἀλλὰ δι' ὑμᾶς. Νῦν κρίσις ἐστὶ
τοῦ κόσμου τούτου· νῦν ὁ ἀρχὼν τοῦ κόσμου
τούτου ἐκβληθήσεται ἔξω· κἀγὼ ἐὰν, ὑψωθῶ
ἐκ τῆς γῆς, πάντας ἐλκύσω πρὸς ἐμαυτόν. Τοῦ-
το δὲ ἔλεγε, σημαίνων, ποίῳ θανάτῳ ἤμελλεν ἀ-
ποθνήσκειν. Ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ ὄχλος, ἡμεῖς ἡ-
κούσαμεν ἐκ τοῦ νόμου ὅτι ὁ Χριστὸς μένει εἰς τὸν
αἰῶνα, καὶ πῶς σὺ λέγεις, δεῖ ὑψωθῆναι τὸν υἱὸν
τοῦ ἀνθρώπου; τίς ἐστὶν οὗτος ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώ-
που; εἶπεν οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· ἐτι μικρὸν χρό-
νον, τὸ φῶς μεθ' ὑμῶν ἐστί· περιπατεῖτε, ἕως τὸ
φῶς ἔχετε, ἵνα μὴ σκοτία ὑμᾶς καταλάβῃ καὶ ὁ
περιπατῶν ἐν τῇ σκοτίᾳ οὐκ ἴδῃ ποῦ ὑπάγει.
Ἔως τὸ φῶς ἔχετε πιστεύετε εἰς τὸ φῶς, ἵνα
υἱοὶ φωτὸς γένησθε.

Εἶτα Δόξα Πατρί.

Τῇ τοῦ Θεοῦ Σταυροῦ σου δυνάμει ἐλεήμων,
ἐξάλειψον τὰ πλήθη, τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις, ἐλεήμων, ἐξά-
λειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Εἶτα Ἐλέησόν με ὁ Θεός,

Καὶ ψάλλομεν τὸ παρὸν Τροπάριον. Ἦχος β'.

Σύ μου σκέπη κραταιά, ὑπάρχεις ὁ τριμερὴς
Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ, ἀγίασόν με, τῇ δυνάμει σου·
ἵνα πίστει καὶ πόθῳ, προσκυνῶ καὶ δοξάζω σε.

Ὁ ἱερεὺς. Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου. Τὸ, Κυρ. ἐλέη. 167.
 Ἐκφώνησις. Ἐλέει, καὶ οἰκτερμοῖς, καὶ τὰ λοιπὰ.
 Ὡδὴ ζ'. Παιδες Ἑβραίων.
 Σταυρὲ τοῦ Χριστοῦ.

Λύσιν προτέρων ἐγκλημάτων, ἀπαντήσωμεν
 πιστοὶ τῇ προσκυνήσει, τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, κραυ-
 γάζοντες ἐν πίσει εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς
 εἰς τοὺς αἰῶνας.

Σταυρὲ τοῦ Χριστοῦ.

Ὅντως ἐγκόνοις εὐλογία, Ἰακώβ διδούς τὸν
 τύπον προχαράττει, τοῦ πανσέπτου σταυροῦ, δι-
 οῦ ἀπεσταυρώθη, ἡ παλαιότης γράμματος, καὶ
 ἡ χάρις ἀντεισέχθη.

Δόξα Πατρί.

Πάντα τὰ ξύλα εὐφραινέσθω, ὡς τῆς φύσεως
 αὐτῶν ἁγιασθείσης, ταυθέντος Χριστοῦ ἐν ξύλῳ
 ᾧ βοῶμεν, εὐλογητὸς εἶ Κύριε ὁ Θεὸς εἰς τοὺς
 αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὅτε παρέστης Θεοτόκε, τῷ σεπτῷ σταυρῷ ὁρῶ-
 σα τὸν τεχθέντα, ἀπορρήτως ἐκ σοῦ κρεμάμενον
 ἐβόας, χαίροις Σταυρὲ Τρισόλβιε, τῶν πιστῶν ἡ
 βακτηρία.

Ὡδὴ η'. Τὸν ἐν ὄρει Ἀγίῳ.

Σταυρὲ τοῦ Χριστοῦ

Υπὲρ γένους ἀνθρώπων κατεδέξω, προσπαγύ-
 ναι Χριστὲ ἐθελουσίως, ξύλῳ Σταυροῦ τοῦτον ἡμῖν
 δωρούμενος, φύλακα καὶ ρύστην, τῶν δαιμόνων
 πᾶσαν ἰσχὺν ἐξαφανίζων.

Σταυρὲ τοῦ Χριστοῦ.

Λελουμένος τῷ αἵματι οἰκτερίμων, τῷ ἐκ θείας
 πλευρᾶς σου ἐκχυθέντι, ὅτε Σταυρικὸν Χριστὲ ὑ-
 πέστης θάνατον, ἀρὰς τῶν προγόνων, ἅπαντες ρυ-
 σθέντες, καρποὺς ζωῆς τρυγῶμεν.

Δόξα Πατρί.

Ὁλοφύχως Σταυρὲ ἀναβοῶ σοι, ὁ ἀχρεῖος ἰ-
 κέτης σου τὸ χαῖρε, τῶν ὀφλημάτων ἄφεςιν αἰ-
 τούμενος, ὡς τῇ σῇ ἀμάχῳ, κραται ἀδυνάμει,
 θαρρῶν ὑπερβαλλόντως.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Υπὲρ δούλον ἀχρεῖον κρεμασθέντα, κατιδοῦσα
 τὸν σὸν υἱὸν παρθέने, ὕμνεις αὐτὸν καὶ νῦν
 καγὼ σοῦ δέομαι, τὸν παραπεσόντα οἰκτειρῆσαι
 τάχος τῇ σῇ θερμῇ πρεσβείᾳ.

Ὡδὴ θ'. ἐξέστη ἐπὶ τοῦτω

Σταυρὲ τοῦ Χριστοῦ.

Ἀνάκτι τῷ προτίσω Χριστιανῶν, ἀστροσύνθε-
 τον ὥφθη τὸ τρόπαιον, τὸ τοῦ Σταυροῦ, πάσας
 πολεμίων τὰς μηχανὰς, ῥαδίως ἐκτροπούμενον, καὶ
 περιζώνον τούτων ἰσχὺν, αὐτὸν καὶ νῦν ὁρῶν-
 τες, προκείμενον ζεύσῃ, τῇ προθυμίᾳ ἀσπασώμε-
 θα.

Σταυρὲ τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ Ῥάβδος Μωϋσέως τέμνει ὑγρὰν, καὶ λα-
 ὸν διασώζει ἀγνώμονα, τύπον Σταυροῦ, προδια-
 χαράττουσα ἀληθῶς, δι' οὗ ἡμεῖς ἐρρύσθημεν, τῆς
 αἰχμαλωσίας τῆς χαλεπῆς, τοῦ νοητοῦ Τυράν-

νου, καὶ θείας βασιλείας, τῶν οὐρανῶν κατηξί-
 ωθημεν.

Δόξα Πατρί.

Οὐ παύσω προσφωνῶ σοι θεῖε Σταυρέ, χαῖρε
 ξύλον ζωῆς τὸ τρισύνθετον, χαῖρε πιστῶν, βασιλέ-
 ων νίκος, χαῖρε σερβόν, χριστιανῶν προπύργιον,
 τῶν χειμαζομένων χαῖρε λιμὴν, τῶν ἀσθενούν-
 των ῥώσεις, τῶν ἱερέων δόξα, καὶ τοῦ ὄντος
 καταφύγιον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὁδύνας φέρεις Κόρη ἐν τῷ Σταυρῷ, καθορῶσα
 τὸν σὸν καθηλούμενον, ὕδον πυκρῶς ὀλοφυρω-
 μένη, ὃν νῦν πιστῶς, σὲ ἱκετεύω πρέσβευε, λύσιν
 τῶν ἀμέτρων μου παρασχέιν, πταισμάτων καὶ ἐν
 ὥρᾳ, τῆς δίκης οἰκτειρῆσαι, τὸν ὑπὲρ πάντας βρο-
 τοὺς πταίσαντας.

Καὶ εὐθὺς τὸ,

Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς, μακαρίζειν σε. κτλ.

ὑπερ ἐγράφησαν ἐν σελίδι 17 τῆς μικρᾶς παρακλήσεως.

Τὸ Τρισάγιον. Δόξα. καὶ νῦν. Παναγία τριάς.

Πάτερ ἡμῶν. Ὁ ἱερεὺς. Ὅτι σοῦ.

Εἴτα ψάλλομεν τὰ Ἐξαποστειλάρια.

Πρὸς τὸ, Ἀπόστολοι ἐκ περάτων. σελ. 20

Καὶ γίνεται Ἀπόλυσις.

Τ Ε Λ Ο Σ.